

er det ubelukkende en Nødsag, og jeg maa da tilstaa, at naar jeg sammenligner disse to Slags Invalider, set fra deres Nødlidendhedsstandpunkt, ere i mine Tanker Fredsinvaliderne endog saa mere at beklage end Krigsinvaliderne. Disse have jo dog altid den Trøst, den Støtte, som ligger i, at de have faaet deres Saar i Krigen. Det omgiver dem altid med en særlig Ære. Derimod have de, som i Fredstid ere komne til Skade i Tjenesten, ikke en Gang den Trøst. Det forekommer mig derfor, at der vil være megen Anledning til ogsaa at komme dem i Møde, men jeg indrømmer, at den højtærede Finansminister har Ret i, at der kan maaske være Spørgsmaal om, hvorvidt man skal gøre dette Skridt fuldt ud. Den ærede Minister anviste en Begrænsning. Jeg vil tilslutte mig at gøre opmærksom paa en anden Grund, hvorfor der for nylig har været rejst Spørgsmaal om Forhøjelse af Invalidpen- sion, er jo den, at de fleste Invalid- er nu ere blevne gamle og med Ærene ere blevne mere og mere trængende. Det gælder alle Krigsinvaliderne baade fra den første og anden Krig, de ere gamle alle sammen. Vil man nu jævnstille Fredsinvalid- erne og Krigsinvaliderne og begrænse dem paa samme Maade, er det jo naturligt at sige, at de Fredsinvalider, som have samme Alder som Krigsinvalider, hvis Invaliditet altsaa hidrører fra Tiden før 1864, komme ind under samme Begunstigelser, som Loven giver. Den ærede Finansminister vil jo se, at Paragraffen derved ikke bliver saa ganske lidt begrænset, og det forekommer mig, at det vil være en naturlig og rationel Grænse- netop med Hensyn til Alderdomspagheden, som spiller en saa overordentlig stor Rolle for disse Mænd. Derjom man ikke tror at kunne gøre Stridtet fuldt ud og medoptage Fredsinvaliderne, saa vil jeg henstille til det kommende Udvalg at tage under nærmere Overvejelse, om man ikke ad den Vej kunde komme til fuldstændig at jævnstille Freds- invaliderne med Krigsinvaliderne.

P. Solm: Stønt der allerede flere Gange er blevet sagt om det foreliggende Lovforslag, at det er et af de lykkelige saa, der ikke trænge til nogen anbefaling paa sin Vej, idet det har alles Sympati, vil jeg dog sige et Par Ord om det, forinden Dis- kussionen om det hører op, for at ikke mine Meningsstællers og min Stilling til Lovfor- slaget skal blive misforstaaet ved vor Tavsh- ed. Jeg vil da ligesom de ærede Medlem- mer, der have talt i denne Sag, anbefale Lovforslaget paa det bedste. Enhver, der har fulgt den Virksomhed, vi have udfoldet

i politisk Henseende og paa Agitationsmøder, vil ikke være ubekendt med, at hvis nogen har lagt udelte Sympati for Krigsinvaliderne for Dagen haade gennem Bresten og gennem de Udtalelser, vi have haft Lejlighed til at gøre saavel i som uden for denne Sal, er det os. Enhver vil vide, at vor Sympati har været stor, og at vi have gjort alt, hvad vi kunne, for at der kan blive ydet Invaliderne den Støtte i økonomisk Hens- jeende, som vi fandt de burde have. Vi finde, at der i særlig Grad er Grund til at yde disse gamle Mennesker, som der her er Tale om, hvad de haardt trænge til, og maaske endnu mere, dersom det var muligt at naa dertil. For det første, fordi deres Trang er tilstrækkelig konstateret, og dernæst, fordi den, saa vidt mig bekendt, blev yder- ligere konstateret ved den Invalidfest, der afholdtes, saa vidt jeg hukker, i afgite Som- mer, og ved alle de Foranstaltninger, der i den Anledning bleve foretagne, idet Invalid- bestyrelsen og hele den Komitee, der havde med Sagen at gøre, søgte at komme til Bunds med Hensyn til den Trang, der hersker rundt omkring i disse gamle Familier hele Landet over. Man søgte at fremkalde Andragender fra alle dem, der ere i Trang, og saadanne kom ogsaa ind i Masse. De kom endvidere ind vel motiverede og vel an- befalede. De bleve reducerede en Del, men der blev dog mange Ansøgninger tilbage, som man af de saa Mibler, der den Gang kom ind ad den nævnte Vej, fandt Anled- ning til at inøbetomme, og det er ud fra dette Duffte om at afhjælpe den Trang, der er til Stede, at hele denne Bevægelse er ud- gaaet, ja, man kan sige, at den humane Tankegang, her har gjort sig gældende, har fremkaldt det foreliggende Lovforslag. Det gælder her ikke alene, at de vedkommende, som dette Lovforslag vil søge at hjælpe, ere i Trang, men ogsaa, at det er usor skylt Trang. Det er jo ellers det, der saa ofte bliver omstridt og omdebatteret. Naar Rigsdagen skal til at bevilge Penge i saa- danne Djemed, skal det paa den mest haar- sine Vægtstaal afseje, om det er usor- skylt Trang, der er til Stede, og om der paa Grund deraf kan være Tale om at bevilge Penge. Der er imidlertid en anden Karakter ved denne Trang, som jeg mener man ved denne Lejlighed har Ret til at pege paa. Trangen er her ikke alene usor skylt, men de vedkommende ere tilmed komne i den paa Grund af Legems- beskædigelser, paadragne i Krigstjenesten. Der er mange, som ikke have kunnet ind- drage sig denne, selv om de havde villet. De, som have været ved Magten, som have